

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه- کابل

۲۹ سپتمبر ۲۰۲۰

یونس نگاه

گرسنگی

جز ده یا پانزده درصد برخوردار، باقی مردم افغانستان فقیراند. فقیران هم یکدست نیستند و گروه بزرگ آنان شدیداً گرسنه‌اند، نان ندارند. این گرسنگی در حاشیه‌های شهر بیشتر از هر جای دیگر است. مثلاً به خبرهای خوش برچی توجه کنید. هربار که کسی می‌درخشد، نام می‌کشد و در میدانی پیروز می‌شود، قصه گرسنگی هم شنیده می‌شود. مهدی گرسنه بود و شمسیه نیز. مادر مهدی گفت: پسرش غذای کافی نمی‌خورد. مادر شمسیه گفت، هفته گذشته کم‌خرج بودیم.

شنیدن خبرهای خوش از برچی آدم را بیشتر غمگین می‌کند تا شاد. شادی درخشش شمسیه یک لحظه است، اما این رنج با هر خبر تازه زنده می‌شود که بهیادآوریم بسیار شمسیه‌ها از گرسنگی و نبود امکانات از پا افتاده‌اند، انرژی و انگیزه کار را از دست داده‌اند و بسیار مهدی‌ها در برچی، کمپنی، خیرخانه، چهل‌ستون، ارزان قیمت و جایها و ولایات دیگر چشم‌پراه یک‌لقمه نان بیشتراند. درخشش یک چراغ آدم را بهیاد چراغ‌هایی می‌اندازد که خاموش شده‌اند. نوجوانان و کودکانی که می‌درخشند، شایسته تقدیراند. اما هیچ جامعه‌ای با استثناءها آباد نمی‌شود. اگر همه یا حداقل بیشتر چراغ‌ها روشن نشوند، وطن همچنان تاریک خواهد ماند.

باید برای تغییر بنیادی تلاش کنیم. نخبه پروری مشکل افغانستان را حل نخواهد کرد. نابغه‌ها، اول‌نمره‌ها و فوق‌العاده‌ها راه خود را خواهند رفت. آنان داکتر، استاد، رئیس، وزیر و تاجر خواهند شد. به گروه کوچک برخورداران خواهند پیوست، اما وضعیت عمومی تغییر نخواهد کرد.